

Závěr

Ve své diplomové práci jsem nejdříve popsala institut vypořádání z obecného hlediska a dále jsem se podrobněji zabývala jednotlivými způsoby vypořádání, jak jsou uvedeny v občanském zákoníku, tj. v souvislosti se zánikem spoluvlastnictví, zánikem SJM, též v souvislosti s přechodem práv a povinností v důsledku zániku právní subjektivity fyzické osoby smrtí nebo prohlášením za mrtvého. Z obsahu mé práce je patrné, že existenci institutu vypořádání můžeme nalézt i v mnoha dalších případech, a to všude tam, kde dochází k úpravě a narovnání majetkových poměrů mezi účastníky občanskoprávních vztahů. Jak jsem zmínila v úvodu, povaha majetkoprávních vztahů umožňuje, aby si účastníci svá vzájemná práva a povinnosti upravili odlišně od zákona, v souladu se smluvní volností, jako jednou ze základních zásad soukromého práva.

Jak u podílového spoluvlastnictví, SJM, v dědickém řízení, tak i v dalších případech vypořádání občanský zákoník jasně upřednostňuje dohodu jako jeden z nejvýhodnějších a nejpraktičtějších prostředků pro řešení situace a tak v první řadě umožňuje účastníkům, aby uzavřeli takovou dohodu ohledně jejich majetkových vztahů, která bude vyhovovat jejich individuálním zájmům a potřebám a teprve až v případě, že nebude taková dohoda uzavřena, nastoupí další zákonem stanovené postupy, zpravidla to bude zásah soudní moci. Smyslem vypořádání je především nastolit právní jistotu ve vzájemných majetkových vztazích, vyjasnit a stanovit nová práva a povinnosti účastníků a předejít tak budoucí právní nejistotě, pramenící z neujasnění vzájemných právních vztahů. Institut vypořádání je významný a účelný především tam, kde je třeba narovnat a uspořádat majetkové poměry tak, aby odpovídaly nově vzniklým právům a povinnostem.